

+ Investigadores

Altres astrònoms que han participat en el desenvolupament de grans instruments:

Nancy Boggess

Aquesta astrònoma nord-americana va ser una de les responsables científiques del projecte COBE, el satèl·lit llançat per la NASA el 1989 per a l'estudi de la radiació de fons de microones. També va ser responsable dels programes d'astronomia en l'infraroig de l'agència espacial nord-americana.

Annie Baglin

Astrònoma francesa de l'Observatori de París, investigadora principal de la missió COROT. Aquest projecte conjunt de l'Agència Europea de l'Espai i de l'Agència Espacial Francesa llançat el 2006 té un doble objectiu: detectar planetes extrasolars, sobretot aquells amb una mida similar a la de la Terra, i explorar els misteris de l'interior de les estrelles com no s'ha fet mai abans.

Catherine Turon

Astrònoma francesa de l'Observatori de París, va ser responsable del catàleg d'entrada de la missió HIPPARCOS (1989-1993) de l'Agència Europea de l'Espai. Aquest satèl·lit astromètric va mesurar amb precisió sense precedents la distància i el moviment de més de cent mil estrelles del nostre entorn solar. Durant el període 2003-2006 va ser presidenta del grup d'astronomia de l'Agència Europea de l'Espai, responsable de les decisions científiques de l'agència.

Nancy Roman

(Estats Units, 1925)

Va treballar a la NASA des del 1959 fins al 1979. Allí es va convertir en la primera dona nomenada cap d'astronomia de l'Oficina de Ciència Espacial. Des d'aquest lloc va ser responsable de molts satèl·lits astronòmics que van culminar amb els projectes IUE (ultraviolat), IRAS (infraroig) i el telescopi espacial Hubble. Va ser directora del Centre de Dades Astronòmiques de la NASA en el període 1995-1996.

L'Univers des de fora de l'atmosfera

L'astronomia ha estat i és motor de noves tecnologies. Des de la seva invenció a l'inici del segle XVII, els telescopis han augmentat la potència de manera continuada i espectacular. A mitjan segle XIX va néixer l'astrofotografia, un pas de gegant en l'estudi de la posició i del moviment dels astres. Va ser a la primera meitat del segle XX quan, des de terra, es va començar a observar en rangs de l'espectre electromagnètic diferents del visible, començant amb les radiofreqüències.

En les últimes dècades la instrumentació astronòmica ha sofert una autèntica revolució. La capacitat tecnològica per llançar satèl·lits i observatoris a l'espai i el desenvolupament de noves tècniques d'observació des de la Terra ens permeten, en el moment actual, observar en totes les longituds d'ona, des de les radiofreqüències i l'infraroig fins als raigs ultraviolats, X i gamma.

